

STAD, DICHTER

Een stip
een speldeknop
een stad geworden slechts bij titel
net te ver gelegen van die echte, die wij in de verte zien
het verdwijnpunt van kaarsrecht asfalt en bochtig water

Net te ver van dat rumoer
in groei geremd, de tred vertraagd, zowat versteend
verschansd achter een muur waarvoor een leugenbankje is geplaatst
daar is Wijk, dat zich zijn eigen universum waant
met glasvezel, een banenplan en mening

En in dit klein land der blinden
met koningen eenoog achter elke deur
is een schele aangewezen
die loensend - het ene op alles in die platte wereld,
het ander oog scherp op nog net begaanbaar pad -
met een vergrootglas en een pen vol zuur
zich voor een opdracht ziet gesteld: Wijk te bedichten
opnieuw te beschrijven wat op dat bankje al voor waar was aangenomen

In krant, op straat en digitaal gaat het bericht:
“Naast gekken, dwazen, kunstenaars, Prins Carnaval,
een burgemeester en een Sinterklaas
heeft Wijk, geheel in lijn met landelijke trends
een eerste stadsdichter benoemd”.